

ΧΡΥΣΗΙΔΑ
ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

αγγελιαφόροι
του
πεπρωμένου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Ο Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

**αγγελιαφόροι
του
πεπρωμένου**

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2011, 20.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-099-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ
ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

αγγελιαφόροι
του
πεπρωμένου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΙΒΑΝΗ

Ενηλίκων

- Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε*, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, 1998
Πόθοι στα φτερά των αγγέλων, 1999
Όταν το χιόνι χόρευε με τη φωτιά, 1999
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω, 2000
Η γυναίκα της σοφίτας, 2001
Τον άντρα σου κεράτωνε και μάγια μην του κάνεις, 2002
Ο γιος της βροχής, 2003
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2004
Τα δάκρυα του Θεού, 2005
Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2006
Το φιλί του δράκου, 2007
Ένα κομμάτι ουρανού, 2007
Σούιτα στον Παράδεισο, 2008

Για παιδιά

- Ο Πρασινοπασχαλιάς*, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, 2007

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Το σταυροδρόμι των ψυχών*, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή; 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

- Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καραβάκι*, 2011
Η μοναξιά του λύκου, 2012

Αφιέρωση

Το βιβλίο μου αυτό είναι αφιερωμένο στους ανώνυμους αναγνώστες μου, που με την επιμονή τους, τα ενθαρρυντικά τους λόγια και την αγάπη τους οδήγησαν την πένα μου στη συγγραφή του.

Στον απλό αναγνώστη που κοιμάται με την ψυχή μου αγκαλιά, μαζί μ' ένα μεγάλο ευχαριστώ που με κάνει καλύτερη ως άνθρωπο...

Σε όλους εκείνους που με αμφισβήτησαν, με υποβίβασαν και με μαχαίρωσαν πίσώπλατα, γιατί μ' έκαναν ακόμη πιο θαρραλέα, δημιουργική και δυνατή...

Σε όλους εκείνους που με αγάπησαν απ' την πρώτη στιγμή, με αγκάλιασαν, μ' ενθάρρυναν και γέμισαν την καρδιά μου με υπομονή και καρτερικότητα...

Σε όλους εκείνους που όταν λύγιζα, με σήκωναν όρθια με την αγάπη τους...

Στους ανθρώπους που έχουν μέσα τους αγάπη, ανιδιοτέλεια και αγνότητα. Στους ανθρώπους που έχουν το χάρισμα της προσφοράς, της ταπεινότητας και της αυτοθυσίας.

Σε εκείνους που μου έμαθαν πολλά μέσα απ' τα λόγια τους, τις συμβουλές τους, τις πράξεις τους ή το δικό τους πνευματικό έργο.

*Γιατί η ζωή διψάει για γνώση. Κι αν την αφήνεις διψασμένη,
θα σέρονεται μονίμως ημιθανής.*

Κι αν η ζωή διψάει για γνώση, η καρδιά διψάει για αγάπη.

Αν υπάρχει Θεός, τότε λέγεται Αγάπη.

Αν υπάρχει σκοπός, τότε λέγεται γνώση.

Αν υπάρχει άνθρωπος, τότε λέγεται ζωή.

Αν υπάρχει ζωή, τότε υπάρχει και ο θάνατος.

Και αν υπάρχει θάνατος, τότε υπάρχει και συνέχεια...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φίλοι μου,

Το μυθιστόρημα αυτό δεν είχα προγραμματίσει να το γράψω. Το να κάνω αναφορές στο μέλλον, και δη το πολύ μακρινό, δεν είναι κάτι που κατέχω και ούτε έχω τις απαραίτητες γνώσεις. Τελικά όμως η ζωή μου αποδεικνύει ακόμη μια φορά περσότερα ότι δεν υπάρχει «δεν μπορώ», αλλά «δε θέλω».

Όλα ξεκίνησαν από εσάς. Μετά την πολύ μεγάλη επιτυχία του βιβλίου μου «Το σταυροδρόμι των ψυχών», τα μηνύματα που λάμβανανα ήταν τόσο πολλά, που μετά βίας προλάβαινα να τα διαβάσω. Το βιβλίο είχε ενθουσιάσει το κοινό και ζητούσε, για να μην πω απαιτούσε, τη συνέχεια της ιστορίας της Κασσάνδρας και του Ορέστη. Στην αρχή χαμογέλασα και σκέφτηκα ότι αυτό δεν μπορούσε να γίνει για τρεις λόγους. Πρώτον, δε συνηθίζω να γράφω συνέχειες των βιβλίων μου, όσο πετυχημένα κι αν είναι, δεύτερον, επειδή αφορά αναδρομή ψυχής, η ιστορία θα έπρεπε να τοποθετηθεί στο μακρινό μέλλον, κάτι για το οποίο δεν έχω γνώση και τρίτον, έχοντας πλέον ολοκληρώσει τη συγγραφή της «Μεσοσέντες Χιλ», δεν έβλεπα την ώρα, επιστρέφοντας απ' τις διακοπές μου, να την παραδώσω στον εκδότη μου, αφού της έκανα το τελευταίο χτένισμα, όπως λέμε οι συγγραφείς στη γλώσσα μας, και να συνεχίσω το αστυνομικό βιβλίο «Η μοναξιά του λύκου», που είχα ήδη ξεκινήσει και ταλάνιζε σαν ζουζούνι το μυαλό μου.

Ήταν μέσα Αυγούστου του 2009 όταν επέστρεψα στην Αθήνα ξεκούραστη και χαλαρή κι έπεσα πάνω στις καταστροφικές πυρκαγιές, που βασάνισαν την άμοιρη χώρα μας ακόμη ένα καλοκαίρι. Εκείνη τη μέρα που το κατάμαυρο σύννεφο καπνού σκέπασε τον ηλιόλουστο ουρανό της Αθήνας βρισκόμουν στη θάλασσα. Κοιτούσα με δέος αυτή τη λαίλαπα να καίει, εκτός απ' τα δάση μας, το οικολογικό σύστημα και την ψυχή μας, σκεπτόμενη ότι στο μέλλον οι άνθρωποι θα πληρώσουν το τίμημα πολύ ακριβά. Και ξαφνικά είδα μια περιέργη φιγούρα να στέκεται εκεί, στην άκρη της παραλίας και να με κοιτά. Ήταν η Άλμπα.

Τα μάζεψα κι επέστρεψα σπίτι. Ήξερα πως ο συγγραφικός δίαυλός μου είχε ενεργοποιηθεί. Άνοιξα τον υπολογιστή και στάθηνκα στο αστυνομικό βιβλίο που είχα ήδη αρχίσει. Το κοίταξα για λίγο και μετά το αρχειοθέτησα και άνοιξα στο word μου μια ολόλευκη σελίδα και σημείωσα επάνω με κεφαλαία γράμματα: «ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ». Άρχισα να γράφω και δε σταμάτησα μέχρι το βράδυ. Όταν διάβασα το κείμενο, δεν τολμούσα να πιστέψω ότι επιχειρούσα ένα τέτοιο βήμα. Η Άλμπα θα γινόταν όχι μόνο η Κασσάνδρα μου, αλλά σαν άλλη Κασσάνδρα θα έλεγε μέσα από μένα όλα αυτά για τα οποία ήθελα να διαμαρτυρηθώ. Ότι η γη μας κινδυνεύει, ότι τη δολοφονούμε εμείς τα παιδιά της. Ότι ο όμορφος μπλε πλανήτη μας μια μέρα θα καταντήσει κίτρινος και τότε τα πάντα θ' ανατραπούν. Τυχαίο που είχα δώσει αυτό τ' όνομα στην ηρωίδα μου στο «Σταυροδρόμι των ψυχών»; Τυχαίο που οι αναγνώστριές μου ζητούσαν τη συνέχεια του βιβλίου; Τυχαίο που το δέχτηκα;

Τις επόμενες μέρες το βιβλίο μου κύλησε αβίαστα, χωρίς την παραμικρή δυσκολία. Σκέφτηκα ότι γράφω ανοησίες και δημοσίευσα ένα μικρό απόσπασμα στο διαδίκτυο και το facebook, ζητώντας τη γνώμη των διαδικτυακών φίλων, που δεν είναι και λίγοι. Οι αντιδράσεις ήταν τόσο ενθαρρυντικές, που τίποτε πλέον δε με σταματούσε. Ακόμη και η άγνοια. Βασιζόμενη στο χάρ-

ρισμα που έχει ένας συγγραφέας να μεταφέρεται σε άλλη διάσταση, να ζει τα γεγονότα σαν πραγματικότητα, να συμμετέχει και να συμπάσχει, συνέχισα την ιστορία μου ακάθεκτη, με στόχο να ολοκληρώσω αυτό που είχα αρχίσει με οποιοδήποτε τίμημα. Ένα βιβλίο δεν έχει συνταγή επιτυχίας. Είναι απρόβλεπτο. Ο συγγραφέας ρισκάρει. Η συγγραφή είναι ρίσκο. Όπως και η ζωή. Αλλά μαθαίνεις. Κι όμως όσο πιο πολύ προχωρούσα, τόσο πιο πολύ ξεκαθάριζε το τοπίο και αισθανόμουν ότι κάπου έγγραφα την αλήθεια. Τελικά αυτό το βιβλίο δε θα γινόταν μόνο ένα μυθιστόρημα, αλλά κι ένα μεγάλο μήνυμα στις συνειδήσεις. Γιατί η ανθρωπότητα στο τέλος θα καταντήσει μια συρρικνωμένη μάζα χέρσας γης, κατοικούμενη από σάρκινα ρομπότ. Βέβαια, στ' όνομα της ύλης τα πάντα συνθλίβονται όταν δεν υπάρχει η γνώση. Η γνώση, που πολύ μεθοδικά αποσιωπάται από θρησκείες και κρατικούς μηχανισμούς που χρηματοδοτούνται απ' το κεφάλαιο, είναι η μόνη που μπορεί να σταματήσει αυτή την οικολογική και όχι μόνο καταστροφή.

Θεωρώ ότι πρωτίστο καθήκον των ανθρώπων που έχουν το χάρισμα της πέννας και του λόγου είναι να περνάνε τέτοια μηνύματα. Το χάρισμα αυτό δε δόθηκε τυχαία. Κάθε ταλέντο οποιασδήποτε μορφής, που χαρίζεται απ' το Δημιουργό σ' έναν μικρότερο δημιουργό, αποσκοπεί στο να περάσει μηνύματα. Στην ουσία, τα λεγόμενα φυσικά ταλέντα δεν είναι παρά «διάμεσα» ανάμεσα στην ύλη και τη διάσταση, ανάμεσα στο δημιουργό και στο δημιουργήμα του. Οι τέχνες και τα γράμματα είναι η μόνη ασπίδα ενάντια στην ύλη. Εκείνο που δε φαίνεται να γίνεται αντιληπτό αλλά και στάση ζωής είναι ότι τίποτε δεν πρόκειται να κρατήσει αιώνια ή να το πάρουμε μαζί μας. Μόνο τ' όνομά μας, ανάλογα αν κάναμε καλό ή κακό, θα μείνει να κρίνεται και να ταλανίζει την ψυχή μας.

Δεν πείραξα ποτέ μου άνθρωπο, δε θέλησα το κακό του, δεν αναλώθηκα σε ανούσια κουτσομπολιά και σε κατινίστικες συμπε-

ριφορές. Δε μου το επέτρεψαν οι αρχές που είχα πάρει απ' το σπίτι μου. Αυτό δεν εμπόδισε κάποιους να ποδοπατήσουν την ψυχή μου, την αξιοπρέπειά μου και την προσωπική μου ζωή. Και δεν ήταν λίγοι. Μόνο που στην πορεία, μέσα απ' την πίστη μου στο δίκαιο και το καλό, μαζί με τη γνώση, κατάφερα να νικήσω οποιοδήποτε συναίσθημα αδικίας ή αντεκδίκησης μπορεί να είχα νιώσει τότε, και τώρα δικαιώνομαι. Τελικά ο σοφός είχε δίκιο. Ότι έδωσες θα το πάρεις πίσω. Το μαχαίρι επιστρέφει πάντα σ' εκείνους που το πέταξαν (ηλεκτρομαγνητικός, συμπαντικός νόμος)... Ακόμη κι αν σας πληγώσει και σας ματώσει, το μαχαίρι δε θα μείνει για πολύ καρφωμένο πάνω σας. Αργά ή γρήγορα θα επιστρέψει σ' εκείνον που το εκτόξευσε και τότε το κακό που θα προκαλέσει θα 'ναι πολύ μεγαλύτερο... Κι εγώ δεν κουβαλάω μαχαίρια πάνω μου...

Αν γνωρίζετε ότι κάθε κακία και δυσκολία στη ζωή σας τη μεταβάλατε σε θετική ενέργεια, τότε θα είστε εσείς ο νικητής.

Καλή σας ανάγνωση...
Χρυσήδα Δημουλίδου

Σοφό ρητό που μ' έχει βοηθήσει πολύ στη ζωή μου να σηκώνομαι όταν πέφτω:

«Για δύο πράγματα δεν πρέπει να στενοχωριόμαστε. Γι' αυτά που διορθώνονται και γι' αυτά που δε διορθώνονται...»

ΥΓ.: Θα ήθελα να παρακαλέσω τους αναγνώστες να με συγχωρήσουν για τη λεπτομερή περιγραφή στην αρχή του κεφαλαίου 1. Αυτό έγινε διότι εισερχόμαστε σ' έναν άγνωστο αιώνα, σε διαστημική εποχή και οπωσδήποτε κάποια πράγματα θα είναι πρωτόγνωρα και ακατανόητα, με πολλές καινούργιες καταστάσεις

και λέξεις. Γι' αυτό και υπάρχουν υποσημειώσεις σαν βοήθημα. Προχωρώντας όμως στην ιστορία του βιβλίου μας, ο αναγνώστης θα εξοικειώνεται όλο και περισσότερο και στο τέλος τίποτε δε θα του φαίνεται πια περίεργο ή υπερβολικό. Για μένα προσωπικά θα είναι μεγάλη επιτυχία αν κατορθώσω να σας κάνω να αισθανθείτε άνετα, ταξιδεύοντας μαζί μου στον 24ο αιώνα. Στο κάτω κάτω ένα βιβλίο δεν είναι παρά ένα ταξίδι στο χρόνο, στην ίδια τη ζωή. Και ως πρώην αεροσυνοδός, θέλω να φροντίζω τους συνεπιβάτες μου να περνάνε καλά στο ταξίδι τους.

Καλό μας ταξίδι λοιπόν.

[Συνδεδειγμένο αποσπασματικό κείμενο από το βιβλίο
Το σταυροδρόμι των ψυχών]

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΧΟΖΟΒΙΩΤΙΣΣΑΣ,
ΑΜΟΡΓΟΣ – ΕΛΛΑΔΑ
2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2009

Ο μοναχός Νεοφώτιστος κοίταξε από τη μικρή βεράντα της μονής την απεραντοσύνη του πελάγους. Ήταν αργά το απόγευμα και οι τελευταίοι προσκυνητές μόλις είχαν φύγει. Ήταν πια ελεύθερος να κυκλοφορήσει και πάλι στους ιερούς χώρους, στη βεράντα που τόσο αγαπούσε και είχε την ωραιότερη θέα σε όλο το νησί. Πόσο το αγαπούσε αυτό το νησί. Πλησίαζε τα τριάντα οκτώ και ήταν ένας πολύ γοητευτικός άνδρας. Κάτω από τα φαρδιά μαύρα ρούχα του μοναχού, το κορμί του παρέμενε πάντα αθλητικό και ακμαίο, έτσι όπως τότε, που κολυμπούσε και γυμναζόταν σχεδόν καθημερινά. Και μπορεί εκείνο να παρέμενε ζωντανό, όμως η καρδιά του είχε μαραθεί. Μπορούσες να ξεχωρίσεις στα θλιμμένα μάτια του ότι αυτός ο άνθρωπος είχε πεθάνει από καιρό. Τέσσερα χρόνια τώρα, εδώ, σ' αυτό το μοναστήρι, είχε βρει τη γαλήνη. Του άρεσε να ξυπνά νωρίτερα από όλους και να ετοιμάζεται για τον όρθρο. Του άρεσε να περιποιείται τους χώρους του μοναστηριού, να κάνει τις βαριές δουλειές, να ανεβοκατεβαίνει χωρίς αγκομαχητά τα σκαλοπάτια, να μαγειρεύει για όλους, να πλένει τα πιάτα, να ταΐζει τις γάτες που πε-

ριτριγύριζαν το μοναστήρι και τις φρόντιζε με αγάπη. Ήταν πάντα ήρεμος και υπάκουος. Ο ηγούμενος της μονής τον είχε πάρει υπό την προστασία του από την πρώτη στιγμή. Δεν είναι θα εύκολο πράγμα να αποφασίζεις να μονάσεις στα τριάντα τρία σου χρόνια, πάνω στην ακμή σου, και αφού έχεις ζήσει μια άκρως κοσμική ζωή. Είχε μάθει για το προσωπικό του δράμα, για την απόφασή του να μονάσει εκεί στο μοναστήρι της Αμοργού.

Τον πρώτο καιρό προσπάθησε να τον πείσει ότι είχε διαλέξει λάθος δρόμο. Ένα δρόμο χωρίς επιστροφή. Κι εκείνος είχε απαντήσει ότι αυτός ήταν ο δρόμος του. Τέσσερα χρόνια ποτέ δεν παραπονέθηκε για τίποτε. Ούτε για τους βαρείς μοναχικούς χειμώνες ούτε για το λιτό φαγητό, την παγωνιά, τη σκληρή ζωή του μοναστηριού. Θα 'λεγε κανείς ότι αυτός ήταν ο προορισμός του από τη στιγμή που γεννήθηκε. Κρίμα. Ήταν ωραίος άνδρας και ακόμη πιο ωραίος άνθρωπος. Όλο αυτό το διάστημα κανένας συγγενής του δεν τον είχε επισκεφτεί ποτέ ούτε τον είχαν αναζητήσει στο τηλέφωνο. Κι όμως, είχε οικογένεια. Και φέτος, για πρώτη φορά, αρχές καλοκαιριού, μια νεαρή γυναίκα μ' ένα αγοράκι περίπου τριών ετών θέλησε επίμονα να τον δει. Ο Νεοφώτιστος όμως είχε ζητήσει από τον ηγούμενο από την αρχή μόνο ένα πράγμα: να απουσιάζει τις ώρες που έρχονταν επισκέπτες στο μοναστήρι και να αποφεύγει τις γυναίκες. Θα έκανε οτιδήποτε του ζητούσαν, αρκεί να έμενε στο κελί του τις ώρες εκείνες. Και ο ηγούμενος σεβάστηκε την έκκλησή του.

Όλα αυτά τα χρόνια δεν ήρθε ποτέ σε επαφή με κάποια γυναίκα παρουσία. Έτσι, η έκκληξη του ηγούμενου όταν τον αναζήτησε αυτή η νεαρή μητέρα ήταν μεγάλη. Τον έψαχνε, όπως είπε, εδώ και πάρα πολύ καιρό. Δεν είπε ούτε πώς την έλεγαν ούτε τι τον ήθελε. Ο Νεοφώτιστος ταράχτηκε όταν ο ίδιος ο ηγούμενος πήγε στο κελί του και του μίλησε για εκείνη την επισκέπτρια. Στην αρχή αρνήθηκε να τη δει, όμως κι εκείνη αρνήθηκε να φύγει προτού μιλήσει μαζί του. Τελικά υποχώρησε. Ο ηγούμενος

δεν έμαθε ποτέ τι ειπώθηκε μεταξύ τους. Το μόνο που κατάλαβε ήταν ότι ο Νεοφώτιστος έκλαψε εκείνη τη μέρα. Αυτή η γυναίκα πρέπει να είχε παίξει κάποιο μεγάλο ρόλο στη ζωή του. Τον είδε να την παρακολουθεί, καθώς κατέβαινε τα σκαλοπάτια του μοναστηριού συνοδευόμενη από έναν ψηλό άνδρα που κρατούσε στην αγκαλιά του το παιδί.

Ο Νεοφώτιστος πόνεσε πολύ μ' εκείνη τη συνάντηση. Ίσως τόσο όσο κι όταν έμαθε πως η γυναίκα που είχε πνιγεί, ή μάλλον αυτοκτονήσει, ήταν η Κασσάνδρα. Είχαν διασταυρωθεί οι δρόμοι τους ακόμη και στο τελευταίο αντίο. Είχε περάσει από δίπλα του, νεκρή, μέσα σ' ένα ασθενοφόρο, κι εκείνος σταυροκοπήθηκε στη μνήμη της, χωρίς να γνωρίζει πως εκεί μέσα βρισκόταν νεκρή η γυναίκα που αγαπούσε, που για χάρη της μόλις είχε εγκαταλείψει αυτή που θα παντρευόταν σε τέσσερις μέρες. Την περίμενε μέχρι αργά το βράδυ στο σπιτάκι κι ύστερα βγήκε και την αναζήτησε σε όλο το νησί. Κανένας δεν την είχε δει πουθενά, και ούτε θα μπορούσε όμως να φύγει χωρίς το διαβατήριό της. Και μετά βρήκαν ένα εγκαταλειμμένο αυτοκίνητο, που είχε νοικιαστεί από τα Κατάπολα, εκεί στην πλατεία του χωριού των Θολαρίων, και κάτι ψυλλιάστηκαν και άρχισαν να ψάχνουν το φαράγγι μέχρι την ακτή της Μικρής Βλυχάδας. Κι εκεί, δίπλα σ' ένα βράχο, βρήκαν ένα ζευγάρι λευκά αθλητικά γυναικεία παπούτσια και τα κλειδιά του αυτοκινήτου. Το όνομα της νοικιάστριας ήταν Κασσάνδρα Πάλμερ και ήταν Αμερικανίδα, ελληνικής καταγωγής.

Θυμόταν ακόμη που κοιμήθηκε με ανοιχτή τηλεόραση και, όταν ξύπνησε, είδε τη φωτογραφία της στην οθόνη. Ζαλισμένος καθώς ήταν από τον ύπνο, για μια στιγμή νόμισε ότι η Κασσάνδρα είχε επιστρέψει. Και μετά διάβασε από κάτω τους τίτλους των ειδήσεων και εκεί σταμάτησε η ζωή του. «Αναγνωρίστηκε η ταυτότητα της πνιγμένης γυναίκας στην Αμοργό. Ονομάζεται Κασσάνδρα Πάλμερ και είναι Ελληνοαμερικανίδα». Από εκεί-

νη τη στιγμή ο Ορέστης έπαψε να ζει. Σαν κάποιος να είχε κόψει το καλώδιο σε μια λάμπα κι όλα σκοτεινίασαν. Για πάντα.

Θυμόταν σαν όνειρο να παρακολουθεί τις ειδήσεις για μέρες. Τον άνδρα της, το μεγαλοχειρουργό, έναν ψηλό, ελαφρώς γκριζαρισμένο άνδρα, το γιο της, ένα μελαχρινό και πολύ ωραίο παλικάρι με ελληνικά χαρακτηριστικά, τον Έλληνα πατέρα της, που σερόνταν στην κυριολεξία και μετά σωριάστηκε στο έδαφος από την καρδιά του, τη μάνα της, μια περίεργη Αμερικανίδα που μια έκλαιγε και μια μιλούσε ακατάπαυστα, τη φίλη της, τη Σάρον. Όλοι μαζί μια αγκαλιά να δίνουν καταθέσεις και να ετοιμάζονται να παραλάβουν τη σορό. Κι εκείνος απών.

Βέβαια η αστυνομία αναζήτησε και τον ίδιο. Η ιστορία τους είχε γίνει γνωστή, γιατί ο άνδρας της είχε καταθέσει πως η γυναίκα του βρισκόταν στην Αμοργό για έναν άλλο άνδρα, ότι είχε εγκαταλείψει το σπίτι της εξαιτίας του. Η Σάρον είχε αναγκαστεί να τα ομολογήσει όλα. Υπήρχαν, και φυσικό ήταν, κάποιες υπόνοιες για εγκληματική ενέργεια. Έδωσε κατάθεση λέγοντας ότι ναι, την είχε δει λίγο προτού φύγει στη Θεσσαλονίκη για το γάμο του. Και την ώρα του πνιγμού της εκείνος απουσίαζε από την Αμοργό. Τον άφησαν ελεύθερο, αν και επέμεναν να μάθουν λεπτομέρειες. Να τους πει τι; Μήπως θα καταλάβαιναν; Κανένας δε θα καταλάβαινε ποτέ. Εδώ ο ίδιος ο Θεός και δεν είχε καταλάβει. Πώς είχε αφήσει να συμβεί αυτό; Τελικά δεν ήταν αλάνθαστος. Κι εκεί ήταν που πήρε την απόφαση. Θα του αφιέρωνε τη ζωή του, προσπαθώντας να του δείξει πως ναι, είχε κάνει λάθος. Και ίσως έτσι να βρυσκε τη γαλήνη που είχε πια χάσει για τα καλά. Ίσως... Και όντως, κατόρθωσε εν μέρει να ηρεμήσει. Σιγά σιγά, μέσα από τη σκληρή δουλειά και την απομόνωση άρχισε να μην πονά στη θύμησή της. Γιατί τη σκεφτόταν κάθε μέρα.

Όλοι τον είχαν διαγράψει. Η Ζωή, όμως, όχι. Και μια μέρα ήρθε να τον δει. Όχι χωρίς λόγο. Παντρευόταν και ο άνδρας της ήθελε να υιοθετήσει το γιο της, τον δικό του γιο. Ήθελε τη συ-

γκατάθεσή του, να υπογράψει επίσημα ότι αποποιούνται κάθε δικαίωμα, εκτός από αυτό, να είναι ο βιολογικός πατέρας. Του έφερε το παιδί για να το δει για πρώτη και τελευταία φορά. Και είδε το γιο του, έναν ξανθό άγγελο, ολόιδιος η μάνα του. Τον κράτησε στην αγκαλιά του και μετά τον ευλόγησε. Ναι, ήταν ο πατέρας του, όμως δεν είχε δικαίωμα στη ζωή του. Ήταν πολύ αργά για να γυρίσει πίσω. Είχε διαλέξει από καιρό το δρόμο χωρίς γυρισμό. Αλλά και η Ζωή αγαπούσε πλέον έναν άλλο άνδρα, που όπως του είπε θα ήταν θαυμάσιος πατέρας για το παιδί τους. Και μετά έφυγε. Κι εκείνος έμεινε βουβός να τους θεωρεί από το παραθύρι καθώς κατέβαιναν τα σκαλοπάτια, ώσπου χάθηκαν από τα μάτια του που έτρεχαν ασταμάτητα. Προσευχήθηκε πάρα πολύ εκείνη τη μέρα, εκείνη τη νύχτα, για τη σωτηρία της ψυχής τους, της δικής του ψυχής. Μήπως είχε λαθέψει τελικά αυτός; Μήπως είχε πάρει λάθος δρόμο; Και μετά ζήτησε συγχώρεση από τον Θεό για τις αμφιβολίες του. Όχι, ο γιος του βρισκόταν σε καλά χέρια.

Ο Νεοφώτιστος αναστέναξε και μπήκε μέσα στο Ιερό. Δυο καντηλάκια είχαν σβήσει κι εκείνος τα άναψε με σεβασμό. Μετά έκανε το σταυρό του και πήγε στο κελί του. Μπήκε στον μικρό λιτό χώρο που φωτιζόταν αμυδρά. Η Γκριζούλα, που κοιμόταν, νιαούρισε και πήδηξε από το μονό κρεβάτι του κάτω στο δάπεδο και τρίφτηκε στα πόδια του. Εκείνος χαμογέλασε, τη σήκωσε στην αγκαλιά του κι εκείνη άφησε ένα γουργουρητό ευχαρίστησης. Πλησίασε το μικρό παραθύρι του κελιού και κοίταξε τον ήλιο που έγερνε αργά προς τη δύση του. Άλλη μια μέρα χωρίς εκείνη βιάδιζε στο τέλος της. Άραγε πόσες μέρες θα μετρούσε μέσα στους αιώνες μέχρι να την ξανασυναντήσει; Πόσες; Αναστέναξε και μετά γονάτισε μπροστά από το κρεβάτι του και, κοιτάζοντας το εικόνισμα του Χριστού, άρχισε την προσευχή του. Η νύχτα θα ήταν ατελείωτη ακόμη μία φορά κι αυτός έπρεπε να βρει το κουράγιο για να αντέξει.

Την ίδια στιγμή, κάπου στο Διάστημα, ανάμεσα στα αστέρια και στους γαλαξίες, μια αστρική σκόνη στροβιλιζόταν σαν τρελή πέρα-δώθε με ταχύτητα αστραπής, ψάχνοντας απελπισμένα κάπου... κάτι... κάποιον...

Πλανήτης Γη.

Έτος 2361

Κατοικήσιμη περιοχή Amazon Land

Κωδικός 81567

Νότια Αμερική

Η Άλμπα Βήτα Σμιτς βγήκε απ' το μπάνιο ολόγυμνη και προχώρησε κατά μήκος της σάλας υποδοχής, καταλήγοντας στην τεράστια χοντρή τζαμαρία του διαμερισμάτος της στον εκατοστό τριακοστό πέμπτο όροφο, που σχημάτιζε έναν αόρατο τοίχο από άκρη σε άκρη, μήκους περίπου πέντε μέτρων. Κοίταξε τον κίτρινο ουρανό ως εκεί που έφτανε το μάτι της. Ένα απέραντο, μουντό κίτρινο, σχεδόν στο χρώμα της ώχρας, με διάσπαρτες πορτοκαλιές πινελιές, απλωνόταν στο βάθος, εκεί που συναντούσε τον ωκεανό, που είχε την ίδια ακριβώς απόχρωση.

Μπορούσε να θεωρεί τον εαυτό της πολύ τυχερό που κατοικούσε στην Anatol Avenue, μια σχετικά ακριβή περιοχή του κωδικού 81567 της Amazon Land. Το πολυκτίριο όπου διέμενε είχε εκατόν πενήντα ορόφους και κάθε όροφος πενήντα διαμερίσματα από είκοσι πέντε μέχρι εκατό τετραγωνικά μέτρα, που ήταν και τα πιο προνομιακά. Το δικό της, ένα από αυτά, αποτελούνταν από μια μεγάλη σάλα υποδοχής με τραπεζαρία, μια τελευ-

ταίας τεχνολογίας ηλεκτρονική κουζίνα συνδεδεμένη με υπολογιστή, που χωριζόταν απ' τον υπόλοιπο χώρο μ' ένα ημιδιάφανο πλέγμα ιριδίζουσας υαλοκατασκευής, μια αρκετά μεγάλη κυκλική κρεβατοκάμαρα με ξεχωριστό ημικυκλικό δωμάτιο γκαρνταρόμπας κι ένα μικρό σχετικά μπάνιο. Το αστάλινο πολυκτίριο από άθραυστο, μολυβί γυαλί περιστρεφόταν γύρω από τον εαυτό του και με αυτό τον τρόπο το διαμέρισμά της είχε τη δυνατότητα ν' αλλάζει θέση κατά τη διάρκεια του εικοσιτετραώρου. Στην ουσία όμως η θέα ήταν πάντα περίπου η ίδια. Πανύψηλα πολυώροφα κτίρια από αστάλι, γυαλί και μπετόν, γκριζα και απρόσωπα, κάρφωναν τον ουρανό ψάχνοντας, θαρρείς, για ένα κομμάτι ήλιου. Όμως εκείνος αρνιόταν πεισματικά ν' αφήσει έστω και μια ακτίνα του να γλιστρήσει ανάμεσά τους και να τα χαϊδέψει. Γκριζο και κίτρινο, κίτρινο και γκριζο κούραζαν τα μάτια της όλη μέρα. Μόνο αργά το απόγευμα μπορούσε ν' αγναντέψει τον ωκεανό, και αυτόν από πολύ μακριά. Η θέα όμως δεν παρουσίαζε μεγάλο ενδιαφέρον ακόμη και τότε.

Ξεφύσηξε αδιάφορα. Η ώρα πλησίαζε επτά το απόγευμα, όμως δεν είχε καμιά σημασία. Ο ουρανός απ' την ώρα που ξημέρωνε μέχρι τη στιγμή που σκοτεινίαζε είχε το ίδιο απαράλλακτο χρώμα. Κίτρινο. Μόνο λίγο πριν έρθει το απόλυτο σκοτάδι έπαιρνε ένα έντονο ροδί-μοβ χρώμα, προσφέροντας μια διαφορετική και γαλήνια αίσθηση στην όραση, που όμως κρατούσε πολύ λίγο. Κάποτε, σχεδόν εκατόν ογδόντα χρόνια πριν, ο ίδιος ουρανός είχε όλες τις αποχρώσεις του μπλε, από μελανό μέχρι ανοιχτό γαλάζιο. Μπορούσες να δεις καθαρά τον ήλιο, να νιώσεις την παρουσία του. Μετά τη μεγάλη οικολογική καταστροφή το 2181, τίποτε πια δεν παρέμεινε ίδιο στον πλανήτη Γη. Ο ουρανός από γαλάζιος, σαν να μαράθθηκε απότομα, άρχισε να κιτρινίζει όλο και περισσότερο, όλο και πιο πολύ, μέχρι που ξεράθηκε, θα έλεγε κάποιος, κι έμεινε έτσι για πάντα. Και μαζί του και ο ωκεανός.

Η προγιαγιά της, η Λιτλ Έιπλ Τρι Φάραξ, ήταν τότε παιδί, σχεδόν εννέα ετών, μα θυμόταν πολύ καλά την καταραμένη μέρα εκείνου του έτους. Ήταν μια φρικτή χρονιά, που κανείς δεν ήθελε ν' αναφέρει. Βέβαια η προγιαγιά είχε πεθάνει πολύ πριν έρθει στον κόσμο η ίδια, αλλά είχε αφήσει πίσω της το ηλεκτρονικό της ημερολόγιο, όπου είχε καταγράψει κάποια περίεργα συναισθήματα ξεχασμένα από καιρό. Η Λιτλ Έιπλ Τρι υπήρξε μυστηριώδης παρουσία στη γενιά των Φάραξ απ' την πλευρά της μητέρας της και οι γεννήτορες της Άλμπα απέφευγαν συστηματικά να μιλούν γι' αυτήν. Ποτέ δεν έμαθε πώς πέθανε και δεν υπήρχε καν καταγεγραμμένη στον οικογενειακό ηλεκτρονικό τάφο η αιτία θανάτου της. Μόνο μια χρονολογία, 2246. Ήταν περίεργο, όμως η Άλμπα ήταν μαθημένη από μωρό να μη ρωτάει πράγματα που δεν την αφορούσαν.

Τα προειδοποιητικά σημάδια της φύσης για την επικείμενη καταστροφή είχαν εμφανιστεί πριν απ' το 2000, μα οι κάτοικοι της Γης δεν αντιλήφθηκαν την κληρονομιά που άφηναν στα παιδιά τους, προκαλώντας ανυπολόγιστες ζημιές στον πλανήτη. Όταν το πήραν είδηση, ήταν πλέον πολύ αργά. Οι απότομες καιρικές μεταβολές στην αρχή απλά τους παραξένεψαν, όμως μετά πανικοβλήθηκαν για τα καλά. Εκεί που ανέτειλε ένας ζεστός ήλιος και ακολουθούσε μια ηλιόλουστη μέρα, την ίδια στιγμή ξαφνικά άρχισε να πέφτει χιόνι και όλα πάγωναν. Ή εκεί που η θάλασσα ήταν γαλήνια και λαμπερή, ένα τεράστιο τσουνάμι, χωρίς προειδοποίηση, τα σάρωνε όλα σε δευτερόλεπτα, αφήνοντας πίσω του εκατοντάδες θύματα. Θυελλώδεις φονικοί τυφώνες άρχισαν να εμφανίζονται όλο και πιο συχνά, καταστρέφοντας από κατοικήσιμες περιοχές μέχρι ολόκληρα δάση, ενώ ανενεργά από αιώνες ηφαιστεια ενεργοποιήθηκαν όταν όλοι πίστευαν ότι είχαν νεκρώσει για πάντα. Τα τεράστια παγόβουνα στους δύο πόλους άρχισαν να λιώνουν ταχύτατα απ' τις εκρήξεις των υπόγειων ηφαιστείων που ξερονούσαν στάχτη και λάβα

πάνω στην παγωμένη επιφάνεια, εμπλέκοντας τα δύο στοιχεία της φύσης, νερό και φωτιά, σε μια ατέρμονη πάλη γιγάντων για το ποιος είναι ο ισχυρότερος.

Για πολλά χρόνια το αποτέλεσμα ήταν ισόπαλο, μέχρι που ο πυρακτωμένος γίγαντας φάνηκε να κερδίζει όλο και περισσότερο έδαφος, τεμαχίζοντας αργά και μεθοδικά τον παγωμένο αντίπαλό του. Κι εκείνος άρχισε να αιμορραγεί και να ξερνάει παγωμένο, διάφανο αίμα. Το νερό κάλυψε όλο και περισσότερο κομμάτια γης, αφανίζοντας σταδιακά τεράστια τμήματα πανίδας και χλωρίδας, που δεν άντεξαν τα θερμότερα κλίματα. Μικρά σμαραγδένια νησάκια, όμοια με κοσμήματα σε νερένιο πέπλο, που κάποτε θεωρούνταν τουριστικοί παράδεισοι, άρχισαν κι αυτά με τη σειρά τους να καταποντίζονται στην αγκαλιά των σκοτεινών Τιτάνων, που τα κατάπιαν το ένα μετά το άλλο με μεγάλη ευχαρίστηση. Μεγάλες εκτάσεις γης συρρικνώθηκαν αναγκάζοντας τους ανθρώπους να συγκεντρωθούν στο μοναδικό μέρος του πλανήτη που δεν παρουσίαζε τόσο περίεργα φαινόμενα, στην περιοχή του Αμαζονίου στη Νότια Αμερική. Η μετακίνηση πληθυσμών έγινε με ραγδαίους ρυθμούς, προκαλώντας την ανεξέλεγκτη αποψίλωση των δασών. Ήταν κάτι που δεν είχε συμβεί ποτέ άλλοτε στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Η Άλμπα γνώριζε πολλά για την ιστορία του πλανήτη Γη, που ήταν και το αγαπημένο της μάθημα, και πάντα τη μάγευαν όλες αυτές οι εικόνες που έβλεπε στον προσωπικό της υπολογιστή από τότε που της τον χάρισαν οι γονείς της, όπως προέβλεπε η νομοθεσία, σε ηλικία τριών ετών. Μέχρι να γίνει τεσσάρων χειριζόταν τον υπολογιστή της τόσο καλά, όσο και οι γεννήτορές της. Ήταν κάτι που συνέβαινε με όλα τα παιδιά της ηλικίας της. Η πνευματική εκπαίδευση βάσει της νομοθεσίας άρχισε στα τέσσερα, όμως εκείνα ήταν ήδη έτοιμα από νωρίς. Στην ουσία δεν πήγε ποτέ σ' αυτό που ονόμαζαν κάποτε σχολείο. Αυτά είχαν καταργηθεί έναν αιώνα νωρίτερα. Το προσωπικό της θρανό στο

δωμάτιό της ήταν πλήρως εξοπλισμένο με όλα τα ηλεκτρονικά και τεχνολογικά μέσα, για να μπορεί να παρακολουθεί τον ηλεκτρονικό δάσκαλό της μέσω μιας οθόνης. Ο δάσκαλος της δικής της χρονικής τάξης ονομαζόταν κύριος Έτμοντ Κ. και ήταν η ηλεκτρονική φιγούρα ενός άνδρα με παγωμένο βλέμμα, αλλά με ζεστή και ήρεμη φωνή, που δίδασκε όλα τα μαθήματα. Ο ηλεκτρονικός αυτός δάσκαλος οριζόταν απ' το κράτος και αναλάμβανε μία τάξη απ' την αρχή μέχρι την αποφοίτηση των μαθητών. Η ίδια δεν είχε κανένα πρόβλημα με αυτό και απλά αφοσιωνόταν στα μαθήματά της.

Οι εποχές είχαν αλλάξει και η υπερπληθώρα μαθητών σε μικρή έκταση γης δεν επέτρεπε το πήγαινε έλα σε κανονικό σχολείο, με πραγματικούς δασκάλους και αυλές, όπως είχαν οι αρχαίοι πρόγονοί της. Στην ουσία δεν ήξερε καν τι είναι αυλή και ως τότε την είχε δει μόνο σε κάποιες αρχαίες ταινίες απ' την εποχή που υπήρχε ο λεγόμενος κινηματογράφος, που διασκέδαζε τους ανθρώπους. Τώρα όλα αυτά είχαν καταργηθεί πριν από χρόνια και καθέννας μπορούσε, μόνο με μία εντολή μέσω του ψυχαγωγικού του μεταφορέα, να επιλέξει εικονικούς πρωταγωνιστές, να μπει στη ζωή τους, στα σπιτικά τους, σε όποια εποχή ήθελε και να ζήσει ο ίδιος προσωπικά περιπέτειες μαζί τους. Ο ψυχαγωγικός μεταφορέας ήταν μια ηλεκτρονική μάσκα που κάλυπτε το μισό πρόσωπο και ενεργοποιούνταν μέσω του προσωπικού υπολογιστή.

Κάθε πρωί στις έξι και τριάντα λεπτά ακριβώς, ο προσωπικός της φροντιστής, ένα ρομποτοειδές απ' τα ακριβότερα της κεντρικής αγοράς που ελεγχόταν απ' την κυβέρνηση, ο ρόμπο FX32, και ειδικευμένος στη φροντίδα παιδιών, την ξυπνούσε και της ετοίμαζε το πρωινό της, που αποτελούνταν από συνθετική πρωτεΐνη και άμυλο σ' ένα ποτήρι βιομοριακού νερού, εμπλουτισμένο με μέταλλα και βιταμίνες. Και μόνο αυτό θα βοηθούσε στη σωματική και την πνευματική της ανάπτυξη και θα την κρατούσε σ' εγρήγορ-

ση μέχρι τις τέσσερις το απόγευμα, όταν θα διακοπτόταν η σύνδεση με τον κύριο Έτμοντ Κ. και μαζί η σύνδεσή της με άλλες τέσσερις χιλιάδες παιδιά του τμήματος στο οποίο ανήκε, ανάλογα με τις ικανότητές τους. Οι γεννήτορές της, πανεπιστημιακοί ερευνητές και οι δύο, Βορτ Βήτα Σμιτς και Μάργκα Βήτα Φάραξ απουσίαζαν πολλές ώρες στις εργασίες τους και επέστρεφαν αργά το απόγευμα. Ο Βορτ Βήτα ήταν ενεργειολόγος διανοητικής ενδυνάμωσης και η Μάργκα Βήτα ήταν υπεύθυνη ελέγχου για συνθετικά τρόφιμα. Ο Βορτ μέσω της ενέργειας μπορούσε ν' απαλύνει την υπερδιέγερση του εγκεφάλου από πολύωρη εργασία, που προκαλούσε στρες μαζί μ' έντονους πονοκεφάλους. Η Μάργκα Βήτα απλά έλεγχε την καταλληλότητα των συνθετικών τροφίμων πριν κυκλοφορήσουν στο εμπόριο.

Η Άλμπα Βήτα, μέσω του υπολογιστή της, μπορούσε να συμμετέχει στην τάξη, να παρακολουθεί τη διδασκαλία, να θέτει ερωτήσεις, όπως και ν' ακούει τις απορίες των άλλων μαθητών, κάτι που γινόταν πολύ σπάνια, γιατί καθένας ήταν προσηλωμένος στον προσωπικό του υπολογιστή, αφομοιώνοντας τα λόγια του διδασκάλου και κρατώντας αρχείο. Επί εννιά ώρες, με μικρά μισάωρα διαλείμματα ανά δίωρο, ήταν αφοσιωμένη στην οθόνη του υπολογιστή της χωρίς να παραπονείται. Ακόμη και το προσωπικό της ηλεκτρονικό κατοικίδιο, ένα μαλλιαρό ζώακι, αντίγραφο ενός αρχαίου ζώου, ενός πάντα, η Στον, παρέμεινε κατόπιν εντολής της σιωπηλή δίπλα της. Σχεδόν επτά συνεχόμενες ώρες πνευματικής συγκέντρωσης και τέσσερις χιλιάδες συμμαθητές μα ούτε ένα φίλο. Οι μόνοι πραγματικοί της φίλοι ήταν ο υπολογιστής της ο Άμπελ και φυσικά η Στον.

Ο Άμπελ της, αυτό τ' όνομα είχαν δώσει στον υπολογιστή της οι γεννήτορές της, δεν ήταν παρά ένα μικροτσιπ ενσωματωμένο σ' ένα βραχιόλι που έμπαινε στον αριστερό ή δεξιό καρπό. Το βραχιόλι αυτό, που ρυθμιζόταν σε μέγεθος, ήταν κατασκευασμένο από ένα και μοναδικό υλικό, όμως μπορούσε να επενδυθεί

με διαφορετικά υλικά, χρώματα, ανάλογα με την επιθυμία του κατόχου του. Οι Άλφα και κυρίως τα γυναικοειδή έκαναν ειδικές παραγγελίες κατασκευής από πολύτιμα μέταλλα, στολισμένα με βαρύτιμα πετράδια, κυρίως με ρουμπίνια, που ήταν και η πέτρα που προσδιόριζε την κοινωνική τους κατηγορία. Ο προσωπικός υπολογιστής αποτελούσε το alter ego κάθε πολίτη, την προέκταση του εαυτού του και απ' την ηλικία των τριών μέχρι το θάνατό του δε διανοούνταν να κυκλοφορήσει χωρίς το βραχιόλι του. Ισοδυναμούσε με πολίτη χωρίς ταυτότητα ή μάλλον με ανύπαρκτο πολίτη. Γι' αυτόν το λόγο έδιναν ονόματα στους προσωπικούς τους υπολογιστές, που στην πραγματικότητα ήταν και οι μοναδικοί τους φίλοι. Ο δικός της υπολογιστής ονομάστηκε Άμπελ και είχε επενδυθεί με πλαστικοποιημένο μέταλλο, που ιριδίζε στο φως, έχοντας ένα μικρό Β από μπλε ζαφείρια που προσδιόριζε την κοινωνική της κατηγορία.

Το ενσωματωμένο μικροσίπ, όχι μεγαλύτερο από δύο εκατοστά, αντικαθιστούσε παράλληλα και το βομβητή της για ενδοεπικοινωνία, την τηλεοπτική συσκευή, την κάμερα και όλα όσα χρειαζόταν για την επικοινωνία της με τον έξω κόσμο. Αρκούσε να δώσει τον προσωπικό κωδικό της με τη χροιά της φωνής της και τότε ο Άμπελ ενεργοποιούνταν και μια μοριακή, εικονική οθόνη έκανε την εμφάνισή της οπουδήποτε υπήρχε καθαρή επιφάνεια, τραπέζι, τοίχος, δάπεδο, σε όποια διάσταση επέλεγε ο εντολέας του, μεγάλη ή μικρή, ανάλογα με τη διάθεσή του. Το εικονικό πληκτρολόγιο εμφανιζόταν κι αυτό στην ίδια επιφάνεια, ενώ η οθόνη μπορούσε να γίνει κάθετη, πλάγια ή οριζόντια, όπως βόλευε τον εντολέα της, και να μεγαλώνει ή να μικραίνει με τις κινήσεις των χεριών ή με φωνητική εντολή.

Το μικροσίπ *cranium205* που είχε τοποθετηθεί στον εγκέφαλό της απ' τη στιγμή της γέννησής της στα εργοστάσια παραγωγής ανθρώπινου δυναμικού ήταν κατασκευασμένο ώστε να εντοπίζεται, δίνοντας το στίγμα της όποτε κρινόταν αναγκαίο και μόνο

κατόπιν κυβερνητικής εντολής, αν και εφόσον όμως βρισκόταν μέσα στην περιοχή εμβέλειας του κρατικού μηχανισμού. Η τοποθέτηση του *ctonus205* είχε θεσπιστεί με νόμο από το 2286, τα τελευταία εβδομήντα πέντε χρόνια, και το έφεραν και οι γεννήτορές της. Ο έλεγχος των γεννήσεων ήταν αυστηρότατος και η κυβέρνηση αποφάσιζε πότε και από ποιους θα παραχθεί νέα ζωή στα εργοστάσια παραγωγής ανθρώπινου δυναμικού. Οι εποχές που οι άνθρωποι διάλεγαν οι ίδιοι το σύντροφό τους και γεννούσαν οι γυναίκες παιδιά είχαν περάσει ανεπιστρεπτί. Τώρα ο κυβερνητικός κεντρικός υπολογιστής Στερν ήταν εκείνος που όριζε το σύντροφο του καθενός απ' τα στοιχεία που διέθετε και κυρίως ανάλογα σε ποια κοινωνική κατηγορία ανήκε.

Τα παιδιά δημιουργούνταν σ' εργαστήρια, μέσα σε τεχνητές μήτρες, τις επονομαζόμενες *Spartan*, από γενετικό υλικό των γεννητόρων τους. Οι γεννήτορες μπορούσαν να παρακολουθούν μέσω του προσωπικού τους υπολογιστή την ανάπτυξη του εμβρύου τους, χωρίς να υπάρχει καμία άλλη επαφή. Όταν η τελειοποίησή του ολοκληρωνόταν, τότε μόνο είχαν το δικαίωμα να το παραλάβουν. Απλώς περίμεναν σε μια αίθουσα παραλαβής νεογνών τη συγκεκριμένη ώρα και μέρα που είχε οριστεί με μήνυμα από την κυβέρνηση κι ένας υπάλληλος τους παρέδιδε μέσα σε ειδική συσκευή το παιδί τους με τον αριθμό μητρώου του, που περιείχε οδηγίες για την ανατροφή του και τις υποχρεώσεις του ως πολίτη. Κανείς δεν μπορούσε ν' αποκτήσει περισσότερα από ένα παιδιά και αυτό μετά από τουλάχιστον πέντε έως δέκα έτη σύζευξης. Και φυσικά προγραμματιζόταν απ' τον Στερν αν και πότε θα γίνει η σύλληψή του.

Η επίσημη γλώσσα όλων των γήινων ήταν μια μείξη της αρχαίας αγγλικής με την αρχαία ελληνική και με πολλές άλλες καινούργιες λέξεις, που επινοήθηκαν σταδιακά και ενσωματώθηκαν σε μια επίσημη γλώσσα που ονομάστηκε διάλεκτος *ventoura*. Πολλοί όμως χρησιμοποιούσαν περιστασιακά και κάποιες άλλες δια-

λέκτους, που οι ρίζες τους εντοπίζονταν αιώνες πριν απ' τη μεγάλη οικολογική καταστροφή, όταν ακόμη οι άνθρωποι κατοικούσαν σε ξεχωριστές πατρίδες, με διαφορετική γλώσσα και συνήθειες. Οι μεγάλες επίσημες θρησκείες που κυριάρχησαν στον πλανήτη για πολλούς αιώνες είχαν καταργηθεί πολύ πριν απ' την οικολογική καταστροφή και απλά σε κάποιες στιγμές έντασης γίνονταν αναφορές σε ονόματα πανάρχαιων θεών, χωρίς όμως να έχουν θρησκευτική έννοια.

Τα ανθρωποειδή, όπως ονομάζονταν πλέον οι άνθρωποι, χωρίζονταν σε πέντε βασικές κατηγορίες, που αναγράφονταν δίπλα στην ηλεκτρονική ταυτότητά τους και η οποία ήταν περασμένη στον κεντρικό υπολογιστή. Στην κατηγορία Άλφα, απ' το αρχαίο ελληνικό αλφάβητο, ανήκε η αφρόκρεμα του ανθρώπινου είδους, οι επονομαζόμενοι και I.o.t.e.* και ήταν ανθρωποειδή με μεγάλη οικονομική δύναμη και υψηλό IQ, τουλάχιστον πάνω από διακόσιες πενήντα μονάδες, με ανώτερη μονάδα την τριακοστή. Οι Άλφα ήταν εξαιρετικά ευνοούμενοι, κατείχαν σημαντικές κυβερνητικές θέσεις και είχαν πολλές διευκολύνσεις σε όλους τους τομείς. Την κατηγορία Βήτα απάρτιζε μια μεσαία μερίδα πληθυσμού, που μπορεί να ήταν χαρισματικοί επιστήμονες ή ανώτεροι υπάλληλοι, όμως δεν ανήκαν στην ελίτ. Στην κατηγορία Γάμμα ανήκε το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού και ήταν αυτοί που μάλλον υπηρετούσαν τους άλλους μέσα απ' την εργασία τους. Η κατηγορία Δέλτα είχε συγκεντρώσει τους λεγόμενους βραδείς ή ηλίθιους, αυτούς που έκαναν τις πιο υποτιμητικές δουλειές και αμείβονταν ελάχιστα.

Τα τελευταία χρόνια μια μικρή μερίδα από αυτούς είχαν αρχίσει να μιλούν για συναισθήματα, μια λέξη ξεχασμένη από χρόνια, και ζητούσαν απ' την κυβέρνηση να τους επιτρέψει να επιλέ-

* Lords of the earth (Οι άρχοντες του πλανήτη Γη).

γουν οι ίδιοι το σύντροφό τους και να γεννούν οι γυναίκες τους τα παιδιά τους! Αν ήταν ποτέ δυνατόν! Αυτό καταντούσε γελοίο. Τους είχαν μάλιστα υπό αυστηρή επιτήρηση και σε περίπτωση που κάποιος παρέβαιναν το νόμο, η τιμωρία ήταν θάνατος διά βιομοριακής διάσπασης. Δηλαδή έμπαιναν σ' ένα γυάλινο θάλαμο ξαπλωμένοι και αφανίζονταν διά ακτινοβολιών. Η όλη διαδικασία διαρκούσε μόνο δύο λεπτά και μάλλον ήταν επώδυνη. Γι' αυτό πριν απ' την εκτέλεση τους έδιναν να πιουν το valom3, ένα συνθετικό ρόφημα που απάλυνε τον πόνο. Μέσα απ' το νέφος που δημιουργούνταν στο θάλαμο γινόταν η διάσπαση του πυρήνα των κυττάρων, με αποτέλεσμα τον πλήρη αφανισμό τους.

Στο τέλος το μόνο που απέμενε ήταν το ατομικό τους μικροτσιπ, το οποίο παραλάμβανε κάποιος κυβερνητικός αντιπρόσωπος και φυλασσόταν σε ειδικές απόρρητες θυρίδες. Αυτό γινόταν διότι στα μικροτσιπ είχαν καταγραφεί όλες οι μνήμες απ' τη ζωή του εκτελεσθέντος και σε περίπτωση που χρειάζονταν κάποιο στοιχείο, μπορούσαν να το πάρουν έστω και μετά θάνατον. Φήμες όμως υποστήριζαν ότι οι ειδικοί επιστήμονες βιολόγοι προσπαθούσαν ν' αναπαράγουν, χρησιμοποιώντας το DNA και το μικροτσιπ, ξανά το ίδιο ανθρωποειδές όχι μόνο σ' εμφάνιση, αλλά και σε συμπεριφορά και τρόπο σκέψης, κάτι που σήμαινε ότι αν πέθαινε κάποια μεγάλη προσωπικότητα, θα μπορούσε να γεννηθεί ξανά έτσι ακριβώς όπως ήταν πριν.

Στην κατηγορία Ζήτα ανήκαν όλοι εκείνοι που είχαν παραβιάσει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τους νόμους της κυβέρνησης και είχαν στιγματιστεί για πάντα μ' ένα μαύρο Z επάνω στο βραχιόνά τους. Υπήρχε και μια άλλη, ανεπίσημη κατηγορία, οι Έπιλον, οι οποίοι όμως δεν απασχολούσαν κανέναν, για τον απλό λόγο ότι αυτοί οι άνθρωποι, ενώ ζούσαν, θεωρούνταν νεκροί. Ήταν εκείνοι που είχαν εξοριστεί ή δραπετεύσει στην περιοχή 000E και προτιμούσαν να ζουν εκεί κάτω από πρωτόγονες συνθήκες και χωρίς καμία κυβερνητική παροχή. Η περιοχή 000E ή

νησί Έψιλον ήταν μια τεράστια έκταση στη μέση του ωκεανού Άτλαντα, που είχε προέλθει απ' την ένωση του άλλοτε Ειρηνικού και του Ατλαντικού ωκεανού, μετά την καταβύθιση του βορείου τμήματος της Αμερικής το 2181. Το νησί είχε σχηματιστεί από κομμάτια γης πρώην μικρότερων νησιών, που για κάποιον λόγο είχαν ενωθεί σε ενιαίο τμήμα παίρνοντας το σχήμα του γράμματος έψιλον της αρχαιοελληνικής γραφής.

Στην παλαιά Ευρώπη και συγκεκριμένα στην Ελλάδα, υπήρχε στο βόρειο τμήμα της ένα κομμάτι γης που έμοιαζε με το νησί Έψιλον, όμως ήταν ενωμένο με το υπόλοιπο τμήμα της. Με βάση μια ιστορική εικασία, που όμως δεν έχει γίνει αποδεκτή, η γήινη ζωή άρχισε σ' εκείνο το κομμάτι γης με το σχήμα Έψιλον μετά από εισβολή εξωγήινων, που στην ουσία δεν ήταν παρά συμπαντικός σπόρος, ώστε να βλαστήσει ζωή κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του γεννήτορά του σ' αυτό τον μικρό πλανήτη. Όταν εκσπερμάτισε το αρσενικοθήλυκο σύμπαν το υλικό του επάνω στο ωάριο γη, γιατί οι πλανήτες είναι ωάρια, αναπτύχθηκε η πρώτη ένδειξη ζωής, που χρειάστηκε πολλούς αιώνες για να ολοκληρωθεί. Γι' αυτό και το σημείο εκείνο είχε ιδιαίτερα ευρύ μαγνητικό και μυσταγωγικό πεδίο. Για πολλούς ετήσιους κύκλους ομάδες μυσταγωγημένων Έψιλον προσπάθησαν να έρθουν σ' επαφή με το γεννήτορά τους και να διαδώσουν την αλήθεια. Δημιουργήθηκαν όμως και παρα-ομάδες με το ίδιο όνομα και η πραγματική έννοια και ο αρχικός σκοπός άρχισε να χάνεται, μέχρι που εξαφανίστηκε οριστικά.

Κι ενώ το κομμάτι εκείνης της γης είχε επιλεχθεί ως εκλεκτός τόπος δημιουργίας ζωής, το νησί Έψιλον του ωκεανού Άτλαντα είχε οριστεί ως τόπος εξορίας ανεπιθύμητων ανθρωποειδών, που εγκαταλείπονταν εκεί να επιβιώσουν κάτω από απάνθρωπες συνθήκες. Με πυκνή βλάστηση και αμέτρητα δηλητηριώδη είδη ερπετών κι επικίνδυνων ζώων να κυκλοφορούν παντού, ήταν το μοναδικό μέρος του πλανήτη που είχε πανίδα και χλωρίδα.

Όταν αργότερα υπήρξε πρόβλημα με τους χώρους φυλάκισης, η κυβέρνηση αποφάσισε να εξορίσει εκεί κάποιους κυβερνητικούς επαναστάτες αντί να τους θανατώσει, μια και ο νόμος απαγόρευε τη θανάτωση για πολιτικούς λόγους. Έτσι κι αλλιώς ο χρόνος ζωής εκεί ήταν ελάχιστος. Αν δεν πέθαιναν από αιτία, θα πέθαιναν από δηλητηριώδη ζώα ή κάποια ασθένεια, μια και δεν υπήρχε γιατρός. Όμως και να υπήρχε, δεν είχαν φάρμακα.

Το νησί έγινε τόπος μόνιμης κατοικίας πολλών πολιτικών αντιφρονούντων, τουλάχιστον μέχρι ν' ανακαλέσουν και να υποταχθούν στο σύστημα. Και μετά ξαφνικά μια μέρα, ένα ζευγάρι Δέλτα, που το γυναικοειδές έμεινε έγκυος με σωματική συννεύρωση και χωρίς να έχει λάβει κυβερνητική συγκατάθεση ούτε καν για επίσημη σύζευξη, αποφάσισε να δραπέτεύσει και να πάει να ζήσει στο νησί Έψιλον, αποκτώντας εκεί οικογένεια. Το παράδειγμά τους ακολούθησαν και άλλοι Δέλτα στην προσπάθειά τους ν' αποφύγουν την εκτέλεση.

Η Άλμπα ξεφύσηξε ενοχλημένη. Δεν είχαν περάσει ούτε δύο μηνιαίοι κύκλοι που η Ροζάν Δέλτα, η προσωπική της υπηρεσία, το έσκασε μ' έναν εργατοπατέρα Δέλτα για το νησί και μάλιστα χωρίς να είναι έγκυος. Αν ήταν, θα το γνώριζε η ίδια. Οι συναγερμοί για τον εντοπισμό εγκύων ήταν τοποθετημένοι στα περισσότερα εμπορικά πολυκτίρια κατόπιν εντολής της κυβέρνησης. Αργά ή γρήγορα θα χτυπούσε ο συναγερμός στην κεντρική είσοδο. Δεν υπήρχε περίπτωση να μπει η Ροζάν Δέλτα στο πολυκατάστημα συνθετικών και βιολογικών τροφίμων και να μην ειδοποιηθούν στα κεντρικά. Θα το μάθαινε αμέσως. Απλά ήταν μια ηλίθια που πέταξε την καλή της δουλειά πλάι της στο πολυτελές διαμέρισμά της για να ζήσει σαν πιθηκοειδές στα δάση, ανάμεσα σ' ερπετά.

Όχι, δεν μπορούσε να το καταλάβει αυτό. Δεν μπορούσε να καταλάβει καν τη λέξη «έρωτας». Το είχε διαβάσει σε αρχαία βιβλία, στην ηλεκτρονική βιβλιοθήκη του Άμπελ και της φαινόταν

απλά αστείο. Ήταν γελοίο να νιώθεις καρδιοχτύπι για κάποιον άλλον άνθρωπο και να προσμένεις το φιλί του. Φιλί... Αυτό πια κι αν ήταν! Η ίδια δεν είχε φιλήσει και δεν είχε φιληθεί ποτέ. Ούτε καν απ' τους γεννήτορές της. Δε γνώριζε καν πως υπάρχει φιλί, μέχρι που το είδε για πρώτη φορά στα είκοσι πέντε της σε κάποια αρχαία ταινία κι έμεινε άναυδη.

Κοίταξε το γυμνό είδωλό της επάνω στον τοίχο, σ' έναν βιομοριακό καθρέφτη, που είχε την ικανότητα να μεγεθύνει ή να μικραίνει τις διαστάσεις ανάλογα με τις εντολές που λάβαινε. Η λιγνή κορμωστασιά της την κοίταξε κι αυτή. Το ύψος της ήταν κανονικό και έφτανε το 1,79. Το δέρμα της ήταν βελουδίνο, απαλλαγμένο από οποιαδήποτε παρουσία τρίχας και κατάλευκο. Ήταν φυσικό, μια και δεν το είχε δει ποτέ ο ήλιος γυμνό. Κάποτε οι άνθρωποι κολυμπούσαν στα νερά και μαύριζαν ξαπλωμένοι στις παραλίες. Μετά τη μεγάλη οικολογική καταστροφή αυτό σταμάτησε οριστικά. Βέβαια όλοι γνώριζαν κολύμπι και η ίδια ήταν άριστη κολυμβήτρια, όμως αυτό γινόταν πλέον σε θολοσκέπαστες τεράστιες πισίνες, που φιλτράρονταν απόλυτα από την ακτινοβολία. Μερικοί που τόλμησαν να κολυμπήσουν στον ωκεανό και ύστερα να μείνουν χωρίς ρούχα σε μια ακτή το δέρμα τους γέμισε με πληγές, που ξεκίνησαν σαν ένα μικρό σπυράκι για να καταλήξουν σε μέγεθος αυγού, που έσταζε πύον. Κάποιοι σώθηκαν, άλλοι όμως όχι. Μπορεί ο ήλιος να μην ήταν ορατός, όμως βρισκόταν πάντα εκεί, από πάνω τους και ήταν πολύ επικίνδυνος. Γι' αυτό και πριν απ' την έκθεσή τους στις πισίνες, παρότι υπήρχε ηλιακή προστασία, προληπτικά όλοι ψεκάζονταν στην είσοδο αυτόματα μ' ένα σπρέι, που είχε την ικανότητα να παρεμποδίζει πλήρως την ηλιακή ακτινοβολία κατά τη διάρκεια της παραμονής τους εκεί. Και ενώ στα αρχαία χρόνια υπήρχαν ανθρωποειδή με σκούρο χρώμα επιδερμίδας, οι έγχρωμοι, μετά την καταστροφή σταδιακά έγιναν λευκοί.

Οι πλάτες της ήταν πολύ ανοιχτές, η μέση της πολύ λεπτή και

οι γοφοί της στενοί. Είχε τον τέλειο, θηλυκό σωματότυπο. Το στήθος της ήταν σπητό και μικρό, όσο ένα μέτριο μήλο, και οι θηλές της, που είχαν ένα πολύ αχνό ροζ χρώμα, ξεχώριζαν με δυσκολία. Μπορούσε να διακρίνει καθαρά τη σχισμή του αιδοίου της, μια και δεν υπήρχε ίχνος ήβης. Το βλέμμα της στράφηκε στο πρόσωπό της. Τα μάτια της είχαν ένα ασυνήθιστο χρώμα, βιολετί με χρυσές ανταύγειες, ενώ τα ψεύτικα βιολετί ματόκλαδά της τόνιζαν περισσότερο το χρώμα. Το πραγματικό χρώμα των ματιών της ήταν ένα πολύ απαλό γαλάζιο, όμως με ειδική προσθετική χρωστικής ουσίας στην κόρη του οφθαλμού, καθέννας μπορούσε ν' αλλάξει την απόχρωση οριστικά αν το επιθυμούσε, αρκεί να το δήλωνε στον κρατικό υπολογιστή ώστε να ενημερωθεί η ταυτότητά του. Τα σκούρα λεπτά φρύδια της ήταν ολόισια, με μια μικρή κλίση προς τα πάνω στο τελειώμά τους και είχαν σχεδιαστεί, μια και δεν είχε φυσικά. Η μύτη της ήταν μάλλον μικρή και ίσια, με μικρά ρουθούνια. Το στόμα της όμως ήταν μεγάλο, με όμορφα χείλη. Τα κατάλευκα δόντια της ήταν περασμένα με στρώση μάργαρου, μια ύλη που τα έκανε να γυαλίζουν σαν κόσμημα. Τα αυτιά της, μικροκαμωμένα και κολλημένα σχεδόν στο κρανίο, έκαναν το πρόσωπό της να φαίνεται πιο οβάλ. Είχε αρκετά ψηλό λαιμό και όμορφο πιγούνι. Όταν χαμογελούσε, κάτι που συνέβαινε σχετικά σπάνια, δύο χαριτωμένα λακκάκια εμφανίζονταν στα μάγουλά της. Το καλοσχηματισμένο κρανίο της ήταν γυμνό.

Φόρεσε μια ασημένια φόρμα, φτιαγμένη εσωτερικά από μεταξωτή ίνα και εξωτερικά από ένα συνθετικό υλικό που είχε την ικανότητα να διατηρεί σταθερή τη θερμοκρασία του σώματος, ανεξάρτητα απ' τις καιρικές συνθήκες. Οι μπότες της, φτιαγμένες απ' το ίδιο υλικό, έφταναν μέχρι το ύψος των μηρών της. Το κεφάλι της γυάλιζε και αυτό δεν της άρεσε καθόλου. Προχώρησε προς την ιματιοθήκη της και μια ημιδιαφανής πόρτα άνοιξε αυτόματα στα δύο. Ο χώρος φωτίστηκε μεμιάς. Πήγε προς το κρυστάλλινο ράφι με τις δεκαπέντε διαφορετικές πε-

ρούκες πάνω σε γυάλινες διαφάνειες που είχαν σχήμα κρανίου.

Η Άλμπα κοίταξε πρώτα μια με πράσινα μαλλιά και διάφορα μήκη, ύστερα μια πλατινέ με κότσο, δυο τρία άλλα χτενίσματα, ώπου το βλέμμα της στάθηκε σε μια ροζ περούκα με πολύ κοντό κούρεμα και φράντζα, που ξεκινούσε κοντή απ' τις δύο πλευρές και κατέληγε σε μύτη στο κέντρο του μετώπου. Ψέκασε το κρανίο της μ' ένα σπρέι και μετά πήρε την περούκα και την εφάρμοσε επάνω του. Εκείνη έγινε ένα με το δέρμα της, τόσο που δεν ξεχώριζες ότι δεν ήταν δική της μαλλιά. Εξάλλου το κρανίο της ανέπνεε κανονικά. Η μεμβράνη από κερατίνη, όπου ήταν εμφυτευμένες οι φυσικές τρίχες, είχαν δημιουργηθεί σ' εργοστάσιο καλλιέργειας φυσικών μαλλιών από ανθρώπινα θυλάκια διατηρημένα σε ψυκτικούς θαλάμους, και ήταν φτιαγμένη κι αυτή από ζωντανά κύτταρα δέρματος, μαζί μ' ένα άλλο υλικό που τα διατηρούσε θρέφοντάς τα. Η περούκα παρέμενε στο κρανίο της και μπορούσε να πλένεται χωρίς να φεύγει απ' τη θέση της για όσο διάστημα επιθυμούσε. Αν ήθελε να την αφαιρέσει οποιαδήποτε στιγμή, απλά τοποθετούσε το κεφάλι της στον αποκολλητή, μια ειδική κάσκα, για μερικά δευτερόλεπτα κι εκείνη ξεκολλούσε απ' το κρανίο πανεύκολα. Κάποια θηλυκά ανθρωποειδή είχαν καταργήσει απ' τη ζωή τους τις περούκες εντελώς, μα τα περισσότερα τις προτιμούσαν παρότι ήταν μπελάς, που τους έκλεβε τον πολύτιμο χρόνο τους.

Η Άλμπα χαμογέλασε, αλλά δεν ήταν ικανοποιημένη. Ναι μεν ήταν μια πολύ ωραία κόμμωση, αλλά την είχε παραφορέσει και αυτή και όλες τις άλλες. Έδωσε εντολή στον Άμπελ της και αμέσως εμφανίστηκε η εικονική οθόνη. Τη ρύθμισε οριζόντια και μπήκε στις παραγγελίες κομμώσεων πατώντας τη μνήμη. Το αποτριχωμένο κεφάλι της εμφανίστηκε στην οθόνη να περιστρέφεται αργά γύρω απ' τον εαυτό του και δίπλα μια απίστευτα μεγάλη γκάμα από περούκες. Άρχισε να επιλέγει κάποιες και να τις εφαρμόζει στο εικονικό κεφάλι της. Διάλεξε μια βιολετιά που σχημάτιζε στη

δεξιά πλευρά της ένα τεράστιο χρυσό αστέρι, μια μακριά ασημένια, στολισμένη με γυαλιστερές πέτρες που έπεφταν σαν βροχή και μια τρικουάζ με κοντά μαλλιά απ' τη μία πλευρά και μακρύτερα απ' την άλλη. Έδωσε τους κωδικούς των αποταμιευτικών μονάδων της κι έστειλε τις παραγγελίες της στη διεύθυνση του γραφείου της. Η απάντηση, που ήρθε σχεδόν αμέσως, την ενημέρωσε ότι την επομένη θα τις είχε στο διαμέρισμά της όποια ώρα ήθελε. Εκείνη επέλεξε να τις παραλάβει στις επτά το απόγευμα.

Η διάθεσή της έφτιαξε αμέσως, αν και τελευταία την είχε χάσει. Ούτε και η ίδια γνώριζε το λόγο. Δεν υπήρχε μάλλον. Τα πάντα πήγαιναν θαυμάσια στη ζωή της. Ήταν πολύ νέα, μόλις τριάντα τριών ετήσιων κύκλων, όμορφη, καθώς έλεγαν όλοι, αν και δεν υπήρχαν πλέον άσχημοι άνθρωποι, τουλάχιστον στις ομάδες Άλφα και Βήτα, υγιής, πετυχημένη ως κυβερνητική γραμματέας, που θεωρούνταν σπουδαία δουλειά και το κυριότερο, ο κυβερνητικός υπολογιστής Στερον της είχε βρει σύντροφο και της έδωσε άδεια να επισημοποιήσει τη σχέση της και κατά συνέπεια άδεια να αναπαράγει το γενετικό της υλικό...

**ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ, Η ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ ΚΑΙ Ο ΟΡΕΣΤΗΣ
ΑΝΤΑΜΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Σ' ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ**

Στην αρχαία Ελλάδα η Αριάδνη έδωσε στον Θησέα το μίτο για να μπορέσει να βγει απ' το λαβύρινθο και να τη συναντήσει ξανά. Έτσι και οι ψυχές, όταν φύγουν απ' το γήινο περιβάλλον τους και προτού καθούν στον συμπαντικό λαβύρινθο, αφήνουν πίσω το νήμα τους για να τις βρουν οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου.

Έτος 2361 μ.Χ. Στον πλανήτη Γη, ύστερα απ' τη μεγάλη οικολογική καταστροφή, τίποτε πια δεν είναι το ίδιο. Η Άλμπα Βήτα Σμιτς, ανώτερη κυβερνητική υπάλληλος, έχει λάβει εντολή απ' τον κρατικό υπολογιστή Στερν να προχωρήσει σε σύζευξη με τον Έλφιν Άλφα Κορτς, που ανήκει στην ανώτερη κατηγορία ανθρωποειδών. Ο Έλφιν, ένας σκληροπυρηνικός και φιλόδοξος νομικός σύμβουλος, είναι ο απόλυτος μηδενιστής, χωρίς συναισθήματα, αφού πιστεύει ότι η δύναμη της εξουσίας είναι η απόλυτη ευτυχία. Η Άλμπα θεωρεί τον εαυτό της προνομίου.

Όλα όμως ανατρέπονται όταν εμφανίζεται στο δρόμο της ο Άντον Δέλτα Κορνέλ, που ανήκει σε κατώτερη κοινωνική κατηγορία. Κοντά του η Άλμπα ανακαλύπτει ότι η ονειρεμένη ζωή που πιστεύει ότι ζει δεν είναι παρά μια φυλακή, κατασκευασμένη απ' το σύστημα. Και τότε συνειδητοποιεί ότι ο άνδρας αυτός είναι το πεπρωμένο της, από κάποια άλλη ζωή στο πολύ μακρινό παρελθόν, μα η σχέση μαζί του θα θέσει σε συναγερμό το σύστημα ασφαλείας του κράτους. Ωστόσο εκείνη δεν μπορεί να αντισταθεί στο κάλεσμα ενός πρωτόγνωρου συναισθήματος που λέγεται αγάπη...

Η Χρυσίδα Δημουλίδου κάνει την ανατροπή μ' ένα ερωτικό μυθιστόρημα που διαδραματίζεται στο μέλλον και δεν αποκλείεται να αποτελέσει κάποια, όχι και τόσο μακρινή, πραγματικότητα...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 09149